

Arany János: Rege a csodaszarvasról

(Buda halála, Hatodik ének)

Száll a madár, ágrul ágra,
Száll az ének, szájrul szájra;
Fű kizöldül ó sirhanton,
Bajnok ébred hősi lanton.

Vadat űzni feljövének
Hős fiai szép Enéh-nek:
Hunor s Magyar, két dalia,
Két egy testvér, Ménrót fia.

Ötven-ötven jó leventét
Kiszemeltek, hogy követnék;
Mint valamely véres hadra,
Fegyverkeztek könnyű vadra.

Vad előttük vérbe fekszik,
Őz vagy szarvas nem menekszik;
Elejtették már a hímet –
Üldözik a szarvas-gímet.

Ott a szarvas, mint a pára
– Köd előtte, köd utána –
Míg az ember szélyelnézne:
Szemök elől elenyésze.

Hóha! hóha! Hol van a vad? –
Egy kiáltja: ihon szalad!
Más kiáltja: itt van, itten!
A harmadik: sehol sincsen!

Szóla Magyar: hej! ki tudja
Merre van a hazánk útja?
Kerek az ég mindenfelé –
Anyám, anyám, meghalsz belé!

Szóla Hunor: itt maradjunk!

Tanyát verjünk; itthon vagyunk;

Selyem a fű, édes a víz,

Fa-odúból csöpög a méz.

Pusztá földön, sík fenyéren

Zene hallik sötét éjen,

Zene, síp, dob, mély vadonban,

Mintha égből, mint álomban.

Tündér lyányok ottan laknak,

Tánczot ropnak, úgy mulatnak;

Szóve ködből sátoruk van:

Ugy mulatnak sátorukban.

Férfi egy sincs közelébe’;

De a földi lyányok szépe:

Lyányai Belárnak, Dúlnak,

Tündérséget ott tanulnak.

Dúl királyé, legszebb, kettő;

Agg Belaré tizenkettő;

Összesen mind: száz meg kettő

A tündérré válni kezdő.

Haj vitézek! haj elébe!

Kiki egyet az ölébe!

Vigyük haza asszonyunkat;

Fújja felszél a nyomunkat.

Sarkantyúba lovat vesznek,

Kantárszárat megeresztnek;

A leányság benn, a körbe’ –

Mind a körbe’, sok az ölbe’.

Hunor ága hún fajt nemzett,

Magyaré a magyar nemzet;

Szaporúság lőn temérdek:

A szigetben nem is fértek.

Szittyá földet előzőnlék,
Dúl királynak dús örökjét; –
És azóta, hősök párja!
Híretek száll szájrul szájra.